

store finantzielle Opoffrelser paa det første Gebet. Jeg skal slutte med at udtale, at jeg, selvfølgelig dert samstemmende med den ærede Indenrigsminister, mener, at det tredje Stykke i § 1 allerede paalægger Regjeringen den samme Forpligtelse, som Vædringsforslaget med andre Ord udtrykker, og at dette forsaavidt efter Regjeringens Mening er overflødig, hvormod det efter Regjeringens Mening ikke er overflødig, at det tillige udtales, at Driften føres samlet med den øvrige Statsbanedrift. I alt Fald formaar jeg ikke at se, hvorfor dette skulde være overflødig lige overfor de tilkjøbte Baner, naar det endnu i 1879 har været anset for at være nødvendigt ligeoverfor nybyggede Baner; denne Forsjæl formaar jeg ikke at se.

Winther: Jeg har jo tiltraadt dette Forslag sammen med det øvrige Udvalg, men jeg maa dog gjøre nogle Bemærkninger angaaende den lange Udvilling, som den ærede Finantsminister nylig lod høre fra sit Stæde om Banskælighederne i Overgangstiden, som han dog mente, man kunde overlade aldeles til Regjeringen at ordne, idet han navnlig anførte, at man havde en Finantsminister ved Siden af Indenrigsministeren, og at der særlig, saalænge det var den nuværende Finantsminister, der har forelagt denne Lov, deri laa en Garantier, at der vilde blive truffet de nødvendige Forsigtighedsregler navnlig med Hensyn til, at Indtægterne ikke skulle dale formeget ved de Forandringer, som nødvendig maa ske. Jeg er enig med den ærede Finantsminister deri, at, naar vi ville have noget virkelig Udbytte af Jernbanernes Drift under Staten, da maa der være en stor Frihed for Bestyrelsen. Thi det er et Foretagende, som maa rette sig efter Konjunkturerne i mange Henseender, og dersom Rigsdagen skulde paakaldes hver Gang, der skulde gjøres en Forandring, vilde Resultatet blive, at man kom bag efter, idet Konjunkturerne maaske imidlertid havde forandret sig aldeles, saa at det blev betydningsløst, hvad der kunde komme fra Rigsdagen, og skadeligt, at Sagen var bleven stillet i Væro, indtil Rigsdagen kunde komme til at give sin Mening tilkjende. Jeg for min Part hører til dem, som have været veltilfreds med Statens Drift, og jeg har ikke heller noget Angreb at rette mod den sjællandske Jernbanebestyrelse. Men det er jo en Kjendsgjerning, at der er ikke saa Bestemmelser angaaende disse Baners Drift, som ere forskjellige, og der maa tilveiebringes en Enhed mellem dem, om det ogsaa skal gaa noget langsomt. Men nu er det forunderligt for mig, at, naar Rigsdagen har viist en saa stor Resignation som den, at den ganske har overladt Ordningen til Regjeringen, indtil Rigsdagen bliver bekendt med de Forandringer,

som skulle foretages, Regjeringen da synes, at dette er formeget. Det var det, som den ærede Finantsminister udtalte, og han troede, at endog saa det var at gaa noget for vidt, men efter at jeg har hørt dette, forekommer det mig, at der er Grund til fra Rigsdagens Side at gjøre større Fordringer. Jeg har tilladt mig i Udvalget at foreslaa, at man skulde sørge for, at Regjeringen under Overgangstiden havde et Organ fra Rigsdagens Side, hvorigjennem den kunde erfare Rigsdagens Mening om de Punkter, i hvilke man ønskede at faae Forandring for at tilveiebringe ensartede Bestemmelser for Driften paa Statsbanerne og paa de sjællandske Jernbaner, forsaavidt de overtages af Staten; men i Udvalget blev man dog efterhaanden enig om, at Ministeren maaske kunde have havt Ret i, at det kunde være betænkeligt for Rigsdagen at overlade det til et Udvalg fra sin Side at blande sig ind i denne Sags Ordning, idet da Rigsdagen maaske kunde miste en Del af den Indflydelse, den efter Grundloven har, nemlig med Hensyn til at gjøre Ansvar gjældende. Da man nu ikke fra nogen anden Side ønskede at fastholde dette, uagtet der var Stemning for det paa et tidligere Stadium i Udvalget, saa har jeg heller ikke ladet Noget flyde ind derom i Betænkningen, og jeg skulde heller ikke være kommen med nogen Bemærkning derom nu, dersom jeg ikke havde været Vidne til denne Udtalelse af den ærede Finantsminister. Det forekommer mig imidlertid, at det er at forlange for stor Tillid fra Rigsdagens Side til Regjeringen, at man skal laa sig aldeles til Ro med den Betragtning, at der er to Ministre, der have med Sagen at bestille. Hvor megen Pris jeg end sætter paa den ærede Finantsministers særlige Indsigt i Jernbanevæsenet, forekommer det mig dog, at i Rigsdagen have vi kun med Et at bestille, og det er med Regjeringen. Jeg kan ikke antage, at en saa vigtig Sag som en Forandring med Hensyn til Driften af disse Baner, der medførte en væsentlig Forandring med Hensyn til Driften paa Statsbanerne, skulde kunne foregaa uden som samlet Regjeringsakt, uden at den havde været Gjenstand for Overveielse fra Regjeringens Side. Men naar det er Tilfældet, forekommer det mig slet ikke, at der ligger nogen særlig Garanti i det, den ærede Finantsminister udtalte. Jeg skal derfor kun her gjøre opmærksom paa, at, hvis der overhovedet viiste sig nogen Stemning derfor, skulde jeg ikke være utilbøjelig til at stille et Forslag til 3die Behandling om, at der blev oprettet en af Rigsdagens to Thing valgt Tilsynskomite eller Kontrollkomite, med hvilken Regjeringen kunde forhandle angaaende saadanne Forandringer, medens det var Tid. Thi jeg maa jo forudsæ, at Regjeringen vil gjøre Forandringer uden at afvente, at Rigsdagen har faaet Kund-